

НОВЕНЬКОГО ЧЕКАЮ "КОМПРОМАТУ"

Серед людей, що зустрічались по життю,
Є особливо незабутні і яскраві,
Хоч загадкові, та приємні сприйняттю,
Вони завжди неповторимі, чим й цікаві.

Тепер доводиться коли й роки чекать,
Щоб зустрічі, мов кості доміно, складались,
Та стрінемось – сприймаєш, наче благодать
І довго потім згадуєш, як спілкувались.

Було, не зустрічалися із кимсь давно,
Олену Олександрівну також не бачив
Вже років два, та відізналась все одно,
І я, мов долі знак, собі це розтлумачив.

Бо лиш вона одна серед колег могла
Мене з усмішкою грайливо привітати,
А вчора дзвонить – відчую, зберегла
І тембр і вміння говорить, мов щебетати.

Нехай солідний теж педагогічний стаж,
Та, як колись, вона мені все ж учениця,
Додався тільки неповторний цей кураж –
Як в небі журавель, а не в руці синиця.

Жартує: – Ось зберу новенький ”компрогат”,

І несподівано у гості завітаю,
Тоді не допоможе вам і адвокат,
Я, посміхнувшись, головою лиш хитаю.

Бо вже пройшли часи, мов канули в пісок,
Нема кому, на жаль, на мене пожалітись,
Весною знов лиш розквітатиме бузок,
Тож буду радий із тобою хоч зустрітись...

Дата написання вірша: 2022-10-03